

Nenad Ivić je profesor francuske književnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Školovan je u Zagrebu, na Filozofskom fakultetu i na *University of California at Berkeley*. Njegov glavni interes su tekstovi: novi i stari, antički i post-moderni, književni, povijesni, filozofski, znanstveni, na francuskome, latinskome, talijanskome, engleskome, španjolskome i portugalskome. Studirao je francuski i španjolski te komparativnu književnost. Voli pisati o

pročitanome. Prve je tekstove o tekstovima objavio u časopisu *Gordogan*, stalni je suradnik časopisa i dugogodišnji član uredništva. Ova je knjiga znamen njegove privrženosti *Gordoganu*. Objavio je i rasprave o splitskom srednjovjekovnom povjesničaru Tomi Arhiđakonu (*Domišljanje prošlosti. Kako je trinaest stoljetni splitski arhiđakon Toma napravio svoju Salonitansku historiju*, Zavod za znanost o književnosti, Zagreb, 1992), te o kasnoantičkom povjesničaru Amijanu Marcelinu (*Textus. Istraživanja o Amijanu Marcelinu*, MH, Zagreb, 2001). Suuređivao je zbornike – sa Sanjom Roić, Predrag Matvejević. *Književnost, kultura, angažman*, Prometej, Zagreb, 2003; s Vladimirom Bitijem, *Prošla sadašnjost. Znakovi povijesti u Hrvatskoj*, MD, Zagreb 2003; s Vladimirom Bitijem i Josipom Užarevićem, *Trag i razlika. Čitanja suvremene hrvatske književne teorije*, Naklada MD/HUDHZ, Zagreb, 1995. Voli trčati među svjetovima, jezicima, epohama i planinama. Bio je pozvani istraživač na Institutu za klasične i srednjovjekovne studije Univerziteta u Montrealu, *Fulbright scholar* na Odsjeku za povijest Univerziteta Princeton. Objavljuje u inozemstvu i u domovini, na francuskome, engleskome i talijanskome. Čita zajedno, jedne s drugima i jedne protiv drugih, antičke i srednjovjekovne sa suvremenim, teorijskim tekstovima. Redovito trči: po holandskim dinama, dalmatinskim otocima, pariškim parkovima, obroncima Sljemena, često u društvu sa svojim psom Asparom. Rado sluša glazbu, Gustava Mahlera posebno, čak i na iPodu, vozeći se biciklom ulicama Zagreba. Ne voli neoliberalni kapitalizam i nacionalizam te sebe ponekad smatra salonskim komunistom.

Knjiga *Napulj i druga imaginarna mjesta* donosi izbor tekstova koje je Nenad Ivić objavljivao u proteklih tridesetak godina. Tekstovi povezuju dvije velike autorove strasti: prošlost i literaturu.

Ivić prikazuje glavne autore Nove povijesti, piše eseje o velikanima svjetske književnosti (Julesu Verneu, Victoru Hugou, Emilu Zoli, Françoisu Villonu, Marguerite Yourcenar, Eliasu Canettiju, Oscaru Wildeu), sastavlja minijature (o trčanju, psu i pušenju, o pojavi *mikrofašizma* na Filozofskome fakultetu ili o tome odakle dolaze priče o Dioklecijanu kao “krvoloku” i “satrapu”), govori o teoretičarima (Roland Barthes, Jacques Derrida, Gilles Deleuze), ocjenjuje knjige (od Milana Kundere i Veljka Barbierija do Radoslava Katičića i Lovorke Čoralić).

Njegov rukopis spaja moderno i klasično, znanstveno i poetsko, činjenicu i slutnju. Obilježen je iznimnim intelektualnim elasticitetom i najčešće upravo zastrašujućim znanjem.

U svojim tekstovima Ivić se nerijetko predstavlja kao društveni kritičar, povremeno zapisi imaju i diskretno autobiografsku crtu. Gdjekad i polemičku.

Gordogan

Napulj i druga imaginarna mjesta NENAD IVIĆ

Napulj i druga imaginarna mjesta

NENAD IVIĆ

Cijena 120 kn

ISBN 978-953-99744-2-6

9 789539 974426

NENAD IVIĆ

Napulj i druga imaginarna mjesta

Gordogan

Sveučilište koje sam ja upoznao kao student ostavljalo je veliki prostor umu, ne stoga što je bilo naročito pametno, već stoga što je bilo nepažljivo. Uz neke iznimke, um je bio ostavljen samome sebi. U nekim slučajevima to je bilo jako dobro, proizvelo je dragocjena, hibridna bića, prave *monstra* koji najavljuju zanimljivu budućnost. Bolonjska reforma smanjuje čak i taj bijedni *terrain vague*: među vještinama koje se trebaju njegovati na fakultetima nema vještine mišljenja. Individualnosti svedene na uloge kastrata u odavno otpjevanoj operi svijeta pjevaju tuđe riječi, više ili manje dobro, nesposobne da proizvedu svoje. Budućnost najavljena produktima bolonjske reforme rekapitulira prošlost stoga što je nitko nije naučio kako da misli samu sebe. To naravno ne znači da univerzitet treba proizvoditi Montaignee, ali bar treba omogućiti, onima koji ga polaze i onima koji na njemu podučavaju, da ga pročitaju.

Iz članka *Univerzitet: stuff the dreams are made of*, Gordogan, br. 11-14, 2007.